

หน้ากาก

บทที่ 17

ภูติทกลับมาเจียบขริมนับจากเคลื่อนรถออกจากบ้านโดยมีเจ้าของบ้านทั้งสองอุ้มน้องหลิวยืนโบกมือยิ้มร่าลา ทัดทยาโบกมือตอบจนเหลียวหลัง ไบหน้าที่หันกลับมาเปล่งปลั่งสดใส จนคนขับรถที่หันมามองต้องเมินกลับไปลอบถอนใจ

“ เขาไม่มีแฟนหรือ ” เสียงถาม

“ ไม่รู้ซี ใครจะกล้าถาม ทัดก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าใครนะช่างทิ้งคนน่ารักอย่างระรินกับน้องหลิวไปได้ ”

“ ผมหมายถึงรหัท ”

หญิงสาวเพิ่งจะจับความไม่พอใจในน้ำเสียงของเพื่อนได้

“ ไม่รู้ซีจ๊ะ ”

“ ทำทางเขาอยากจีบทัด ” เขาพูดออกมาตรงๆ

“ ภูก็ ” เธอเสหัวเราะทั้งที่อกใจหัวนี้ไหว นึกถึงมืออุ่นๆที่แอบสัมผัสคล้ายไม่ตั้งใจครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทำไมจะต้องมาเกิดขึ้นลับหลังคนอื่น ๆ ทุกที ครั้นตาสบตาก็คล้ายอีกฝ่ายจะยอมรับถึงความตั้งใจและโลมเลียมทำทนายอยู่ลึกๆ ด้วยซ้ำ

“ รหัทรู้ว่าทัดมีเจ้าของแล้ว ”

“ แต่เขาก็รู้ว่าตัวเองสำคัญกับทัด ”

“ เขาแค่อยากจะเป็นเพื่อนเท่านั้น ” เธอพยายามแก้ “ อาจจะทำเพื่อระรินกับน้องหลิวก็ได้ ”

ภูติหนึ่งไป อายากย้ำเตือนให้เธอรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ ทว่าสีหน้า และประกายตา ยามเธอเผลอมองผู้ชายที่เพิ่งจากมา ซึ่งเขาแอบสังเกตเห็น ทำให้ชายหนุ่ม ได้แต่รู้สึกอึดอัด

“ ทัดมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบที่สุดอยู่แล้วนะ ”

“ เจ้าคะ รับทราบ ” เธอตอบด้วยเสียงหัวเราะขัดเขิน

โต๊ะประชุมขนาดสิบสองคน เกือบจะว่างเปล่า ทั้งไว้แต่ร่องรอยที่แสดงให้เห็นว่าได้ถูกใช้งานเต็มอัตราเมื่อครู่ก่อน แก้อื้อที่ว่างเปล่าตั้งไม่เป็นระเบียบ บนโต๊ะยังมีเศษกระดาษ จานเก็บถ้วยหรือแก้วน้ำดื่มที่เหลือค้างบ้างไม่เหลือบ้างวางเกะกะ

ชรัมภ์ยังนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะตามเดิม ข้างกายเขาคือปองทองและรหัท

“ สายของเราบอกมาว่า ปีนี้อยอดขายของนายจาริตสูงถึงพันล้านแน่ ดูซีเรายังไปไม่ถึงไหน ไม่ได้หนึ่งในห้าของเขาเสียด้วยซ้ำ ” เขาพูดพลางเคาะถ้วยหรือถ้วยรองลงจากรอง น้ำเสียงเอือมระอาไม่ได้แสดงอารมณ์ขุ่นเคืองแม้ประกายตาจะขุ่นมัว “ ฝ่ายขายของเรามันไร้หน้าเสียจริงๆ เขินยังงี้ก็ไม่ขึ้น ไม่รู้จะเอาอย่างไรกับพวกมันดี ”

ปองทองมองหน้ารหัท เรื่องของยุทธวิธีการขายไม่ใช่งานของเขา รหัทเพิ่งเข้ามาทำงานไม่กี่เดือน แม้วินัย จะยุ่งอยู่กับรายการสินค้าฉบับพื้นที่ซื้อจากที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและนำเข้ามาจากหลายๆประเทศ แต่ก็ยังไม่รู้จักสินค้าทุกตัวดีเสียด้วยซ้ำไป

“ โรงงานทางใต้วันที่เราอุตสาหไปเกี่ยวขอซื้อของแทบตายขนาดวางเงินมัดจำไปแล้วมันยังโอนเงินคืนมา ดูเถอะว่าทางนั้นมีอำนาจต่อรองมากขนาดไหน ” ชายสูงวัยพูดต่อ “ ถ้าเรารู้ตัวก่อนละก็จะจีจันได้ของล็อตแรก ทางโน้นคงไม่ตัดเราจ่ายขนาดนี้ ”

รหัทหลบตา การเดินทางไปได้หัวของจาริตและทัดทยาเพื่อรับการสั่งซื้อของ ชรัมภ์ ในครั้งนั้น เขาก็รู้แต่ว่าไม่ได้แพร่พรายออกมา ชายหนุ่มยังละอายใจเกินกว่าจะขายทัดทยาเพื่อสร้างความดีความชอบให้แก่ตัวเอง

ปองทองเป็นฝ่ายถามตรงกับใจเจ้านาย

“ เรื่องทัดทยาไปถึงไหนแล้วไม่เห็นระเล้าให้ปองฟังบ้างเลย ”

“ วันก่อนเขามาทานข้าวที่บ้าน ” ชายหนุ่มพูด มองหน้าใคร ไม่สนิท

“ งั้นหรือ สนิทสนมกันถึงขั้นไหนแล้ว ” เสียงซรั่มภักถาม อย่างกระตือรือร้น ขณะที่สีหน้าของปองทองกลับเครียดขึ้น รหัทมองหนุ่มใหญ่ผู้เป็นเจ้านายอย่างระวังตัว

“ ผมยังไม่กล้ารักมากครับ กลัวว่าถ้าเขาตกใจหนีไป แล้วที่ นายลงทุนจะเสียเปล่า ”

“ เฮ้ย จะเสียเปล่าได้ยังไงวะ ” ซรั่มภักเอื้อมมือมาตบไหล่ เสียงพูดเอื้อเพื่อเติมที่ “ ค่าใช้จ่ายของนายทุกอย่าง บ้าน รถ ก็ เป็นของบริษัทใหม่ที่ตั้งขึ้นมาทั้งนั้น บริษัทนั้นก็ทำงานทำเงินได้ อีกหน่อยถึงเวลาที่เราจะยกให้ นายก็ทำงานใช้เงินคืนมา ไม่ใช่จะ โยนทิ้งไปเปล่าๆ ทีไหน ”

“ แต่ปองวาระใจเย็นไปหน่อยนะคะนาย ”

“ ทักทายไม่ค่อยรู้เรื่องงานหรอกครับ ”

“ เราก็ดันให้เขารู้อธิ คนหนึ่งก็แฟน อีกคนหนึ่งก็พ่อ ข้อมูล รอยุ่ตรงหน้าแล้ว ” ซรั่มภักเจือหัวเราะอยู่ในน้ำเสียงทำให้ฟังดูไม่ เครื่องเครียดนัก ทว่าซ่อนประกายตาแข่งกร้าวจริงจังไว้ไม่ได้ รหัท รู้ตัวว่าเขาเองก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ซรั่มภักรู้สึกว้าใช้งานไม่ได้ตั้งใจ

“ ระชวนทักทายมาที่บริษัทใหม่ซี ”

บริษัทที่สร้างขึ้นใหม่จงใจจะให้ภาพที่ลวงตา เพราะไม่ได้ซื้อขาย สินค้าหลักๆ ตัวเดียวกับของจาริตและซรั่มภัก แต่ก็ยังเป็นสินค้าที่ติดอยู่ ปลายๆ กลุ่มที่มีวิธีการดำเนินธุรกิจคล้ายคลึง หากทักทายมาพบเห็น ก็จะได้ภาพของบริษัทเล็กๆ ที่เพิ่งก่อตั้งและกำลังดิ้นรนสุดกำลังเพื่อความอยู่รอด ไม่ใช่คู่แข่งของจาริตและพ่อของเธอแต่อย่างใด

“ นั่นซิ ชวนเขามาเลย ” ซรั่มภักสับสนุน

“ แล้วผมจะชวนครับ ”

ซรั่มภักนั่งมอง สีหน้าอ่อนขริมของชายหนุ่มผู้เป็นลูกจ้างไม่ บอกเลยว่าพอใจกับงานใหม่ที่ได้รับมอบหมาย ปลายนิ้วหัวแม่มือ ในมือหนาที่ตีบบุหรี เกาหัวคิ้วสองสามครั้ง “ นี่แน่ะ รหัท ผมจะ บอกอะไรให้อย่างหนึ่ง เรื่องไฟที่ไหม้บ้านปอง ”

สีหน้าของหนุ่มสาวทั้งสองบอกความสนใจขึ้นมาทันที ปองทอง ถามว่า “ อะไรหรือคะนาย ”

รหัทมองหน้าหญิงสาวขริมๆ ซรั่มภักไม่รู้มาก่อนถึงข้อบาดหมาง ที่ทำให้เขาห่างทักทายไปพักหนึ่งเมื่อรู้ว่าเธอคือใคร ปองทองเป็นคน บอก ชายผู้มีอาวุโสกว่าจึงหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นสิ่งที่กระตุนยั่วให้ ชายหนุ่มก้าวไปข้างหน้าตามความต้องการ

“ ตอนนั้นวาทินเป็นคนออกหน้า เป็นตัวแทนในการสูดศึกก็จริง แต่ผมได้ยินมาว่าวาทินเป็นแค่หน้าหน้าไฟ ตัวนายทุนใหญ่คือจาริต ต่างหาก ”

ดวงตาคมที่เครียดขริมจับมองเขาแน่นด้วยความแปลกใจและ กระหายจะรับรู้ ซรั่มภักพูดต่อไปว่า

“ วาทินคบกับจาริตมานาน จาริตไว้ใจจนฝากทรัพย์สินไว้ใน ชื่อของวาทินหลายอย่าง รวมทั้งหุ้นในที่ดินที่ถูกเผาไล่ที่ด้วย ที่ดิน แปลงนั้นตอนซื้อมาก็มีปัญหาอยู่แล้ว จาริตถึงไม่ใส่ชื่อตัวเองไป ไม่แน่ว่าตัวการแท้จริงที่ออกคำสั่งให้เผาคือใคร แล้วนายจาริตรู้จัก คนแยะ วิ่งเด่นเก่ง ดูซิ ไม่นานเท่าไรก็ปิดคดีได้เรียบร้อย ”

“ จริงหรือคะนาย ” เสียงของปองทองแปลกใจยิ่ง

“ จริงซิ วงการมันแคบ คนที่รู้ๆ เรื่องก็กลุ่มเดียวกันทั้งนั้น ” เขาว่า “ ผมเคยได้ยินพูดกันตั้งแต่เกิดเรื่องใหม่ๆ แล้ว ตอนนั้นเขา วางเดิมพันกันเลยว่าหลุด มีคนทำว่าถ้าไม่ใช่จาริต อยู่เบื้องหลังละก็ ให้มาตัดคอได้เลย ”

ซรั่มภักถ่ายทอดเรื่องนี้อ้างว่าได้ยินได้ฟังมาต่อไปอีกครู่หนึ่ง แม้ รหัทจะไม่พูดมากขณะที่ปองทองซักถาม แต่ประกายตากร้าว สีหน้า

เครียดขริ้ม บางครั้งคิ้วเข้มขมวดมุ่น ขอนิ้วเกร็งราวกับจะหักปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ทำให้ชายสูงวัยแอบยิ้มกับตัวเอง...

ได้เวลาพอสมควร ชรัมภ์ก็ปลีกตัวลุกจากไป ปองทองมองร่างสูงที่ลุกตามเจ้านาย จะเดินออกไปจากห้องด้วยความรู้สึกอึดอัน
“ระจะกลับออฟฟิศเลยหรือ”

รหัทหันกลับมา สีหน้าเฉยก่อนข้างขริ้มทำให้เธอหน้าใจจนหน้าตาแทบจะหยาด

“ไม่กลับแล้วจะให้ไปไหนล่ะ ”

เขาไม่ได้มีที่ทำงานอยู่ที่นี้เช่นแต่ก่อน แต่ย้ายไปหนึ่งที่บริษัทใหม่ซึ่งเพิ่งเปิดทำการเต็มเวลา จะมาก็เฉพาะเวลาที่ ชรัมภ์ เรียกให้มาร่วประชุมเท่านั้น บริษัทใหม่แม้ไม่ได้จดทะเบียนในชื่อของชรัมภ์เพื่อไม่ให้ใครสามารถสืบรู้ได้ แต่เจ้านายก็เป็นเจ้าของโดยทางพฤตินัย พนักงานบางคนซึ่งเข้าใจจุดมุ่งหมายเป็นอย่างดีก็ถูกโยกย้ายจากที่นี้ให้ไปทำงานด้วย

“ เมื่อไหร่จะทานข้าวด้วยกันสักที ตอนนี้น้ำหนัก ปองเครียดมากทุกวันเลย ”

“ ผมก็เครียด ”

เสียงตอบไม่มีเยื่อใยทำให้เธอต้องกัดริมฝีปาก ทั้งน้อยใจทั้งขุ่นเคือง แต่ก็ยังถามว่า

“ เย็นนี้ปองแวะไปที่บ้านได้ไหม ”

ขยับจะปฏิเสธ แต่ประกายน้ำตาแวบๆ ของอีกฝ่ายทำให้เขาต้องชะงัก เขารู้จักปองทองมาตั้งแต่ต่างก็เป็นเด็ก ในยามรุ่นหนุ่มสาวก็พากันหัวเราะตามกระแสแห่งวัย คบหาสัมพันธ์กันเช่นคนรัก..... แม้วัยเด็กผ่านพ้นและต่างก็ดำเนินชีวิตต่อมาอย่างเพื่อน แต่ชะตากรรมที่เผชิญร่วมกันในเรื่องไฟไหม้ที่ทำให้แม่ของเธอและแม่ของเขาตายไปด้วยกันทำให้รู้สึกผูกพัน แต่ก็ไม่มีสิ่งใดในความรู้สึกของเขาที่จะคล้ายความรัก ความใคร่ตามประสาชายหญิงหลงเหลือ

แต่ชายหนุ่มก็เข้าใจความผูกพันห่วงแหนนโยดีที่ปองทองมีต่อเขาดี แม้เขาไม่ตำรอนแต่ไม่เคยแสดงอาการเกี่ยวพาให้เธอเข้าใจผิดซ้ำไม่ว่าจะสนใจใครเขาก็ไม่รีรอที่จะแสดงออกมาโดยไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนทำให้ปองทองน้ำตาร่วงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

น้ำเสียงเขาอ่อนลงเมื่อบอกเธอว่า

“ วันนี้ผมตั้งใจว่าจะไปนอนที่บ้านแม่ ”

“ ไปคนเดียวหรือ แล้วระรินล่ะ ”

“ อยู่บ้านบางเขน ”

“ งั้นปองจะไปทานข้าวกับรินก็แล้วกัน ดีกว่าอยู่คนเดียว ”

ความจริงเธอตั้งใจ จะไปตรวจสอบซักซ้อมบทบาทของระรินและคนที่บ้านมากกว่า ว่าจะต้องพูดอย่างไรกับแขกที่มาเยือนบ้าง รหัทออกจะรำคาญ แต่ก็ยอมรับว่ามันเป็นสิ่งที่จำเป็นและเขาก็ไม่ต้องการจะรับหน้าที่ของผู้นำกับที่นารำคาญนี้ด้วยตนเอง

“ ผมคงอยู่ด้วยได้สักพัก ”

“ ทำไมต้องไปวันนี้ ไว้ไปวันอื่นไม่ได้หรือ ”

“ ก็ผมตั้งใจไว้แล้ว ”

“ แต่ถ้ามีเรื่องสำคัญอื่นก็เปลี่ยนได้ใช่ไหม ” เธอตวัดเสียง

ชายหนุ่มไม่ตอบ สีหน้าเคร่งขริ้มเอือมระอาที่ทึงไว้ให้เห็นก่อนร่างสูงจะหันเดินจากไปอย่างไม่ยดี ทำให้หน้าตาเธอไหลออกมาจริงๆ หญิงสาวปาดทึงด้วยความแค้นเคือง...

แม้ระริน จะไม่เห็นดีเห็นงามกับละครที่ถูกสร้างขึ้นมา เพื่อตบตาทัตทยาและญาติ แต่ก็ไม่ได้ออกปากคัดค้านแต่อย่างใด ทุกครั้งที่ปองทองพูดถึง หญิงสาวจะรับฟังและรับปากรับคำในบทบาทที่ได้รับมอบหมายอย่างเชื่อฟัง

ปองทองรู้อยู่แก่ใจว่าระรินไม่ใช่คนที่จะถูกขึ้นมาสร้างปัญหา แต่กระนั้นเธอก็ยังเพียรหาเหตุผลมากกล่าวเพื่อให้น้ำหนักแก่เรื่องที่กำลัง

พูด ระรินขบริมฝีปากเมื่อต้องรับฟังเรื่องไฟไหม้อีกครั้ง

“ ปองเพิ่งจะรู้ว่าจาริตอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ เขาเป็นหุ้นส่วนใหญ่ แต่หุ้นอยู่ในชื่อของวาทินเพราะว่ามีปัญหาตั้งแต่ตอนชื่อที่มา เขารู้จักเจ้าของที่ แต่อยากได้ที่ดินนั้นก็เลยใช้เล่ห์กลบังคับซื้อมาก็เลยต้องปกปิดตัวเอง เอาคนนั้นคนนี้มาซื้อพร้อมด้วย ”

ระรินลอบถอนใจ แต่ก็ยังทำท่าเหมือนตั้งใจฟังเพื่อรักษาหน้าใจเพื่อนหญิงรุ่นพี่ที่คุ้นเคยกันมานาน เหลือบมองรหัทก็เห็นพี่ชายมองอยู่ทางอื่นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ นายจาริตคนนี้ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ เขารวยขึ้นทุกวันแต่ไม่รู้จักพอ เพราะยังงั้นการที่เราจะทำอะไรลงไปบ้างก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย ถ้าเราปล่อยให้เขาแย่งส่วนแบ่งตลาดไปมากขึ้นเรื่อยๆ อีกหน่อยเราจะไม่เหลืออะไรเลย ถ้าเขาคิดจะทำลายเราขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ทำได้ง่ายมาก เราแค่หาวิธีหยุดเขาบ้างเท่านั้น มันเป็นเรื่องของงาน...” ปองทองร้ายยาวคำพูดของชรัมภ์ออกมา

“ รินเข้าใจแล้วค่ะ ” ระรินพูดคำนั้นเกือบจะเป็นครั้งที่กว่าร้อย

น้องหลิวช่วยไว้ด้วยการเดินดุ่มเข้าไปหาว่านวย ทำให้หญิงสาวรีบใช้เป็นข้ออ้างที่จะปลีกตัว เธอแย่งลูกสาวไปจากอ้อมแขนของพี่ชายที่คว้าหลานขึ้นมาอุ้ม “ อุ้มอีกแล้วพี่ระ ประเดี๋ยวน้องหลิวก็เป็นน้องกันพอดี เข้าใกล้ลุงที่ไรเป็นต้องอุ้มที่นั่น ”

รหัทเปลี่ยนใจไม่ออกไปนอนค้างที่บ้านเดิมอย่างที่บอกไว้ ปองทองจึงร้องอยู่จนตึก ระรินแวะเข้ามานั่งคุยด้วยอีกครั้งก็ขอตัวไปนอน เกือบห้าทุ่มแล้วที่ได้ยินเสียงรถแล่นตามกันออกไปจากบ้าน รหัทขับรถตามออกไปส่ง

เธอยังไม่หลับเมื่อพี่ชายกลับมา “ พี่ระไปส่งพี่ปองหรือ ”
“ ใช่ ”

“ ทำไมต้องไปกันสองคนเล่าคะ ทำไมไม่ทิ้งรถพี่ปองไว้ ”

“ พรุ่งนี้เช้าต้องไปทำงานกันคนละที่ ” เขาตอบสั้นๆ

“ เดี่ยวพี่ปองน้อยใจแยะ ”

“ ทำไมจะต้องน้อยใจ ”

“ อ้าว ” น้องสาวอุทาน สีหน้าเคร่งขรึมของพี่ชายทำให้เธอได้แต่นิ่ง

เธอเคยคิดว่ารหัทรักชอบกับปองทอง คำที่หวานกันนักในยามเป็นเด็กหนุ่มสาว หลังจากนั้นแม่ไม่ได้ใกล้ชิด แต่ก็ยังติดต่อกันสม่ำเสมอไม่ได้ขาดหาย แม้ท่าทีของพี่ชายในระยะหลายปีหลังนี้ไร้เยื่อใยของความรักใคร่ แต่เขาก็ไม่เคยมีใครอื่น

นอกจากตัดทยา... ผู้หญิงที่ระรินคิดอย่างเวทนาว่าเป็นเพียง “เหยื่อ”

“ พี่ระตั้งใจจะแต่งงานกับพี่ปองหรือเปล่า ”

“ เปล่า ”

“ แต่ก็เคยคิดใช่ไหมคะ ”

“ สมัยเป็นเด็กนะ ใช่ เอ๊ะ แล้วนี่เกิดจะมาชักฟอกอะไรกัน ดึกตื่นปานนี้ ไปนอนเสียทีซี พี่กึ่งวงแล้วเหมือนกัน ”

“ แล้วที่พี่ปองจะให้รินช่วยดิ่งตัดทยา ให้มาสนิทกับพี่ระนี่ พี่ระคิดยังไงล่ะคะ เธอมีคู่อยู่แล้วไม่ใช่หรือ ”

“ ความจริงพี่ไม่อยากจะให้รินต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ”

“ เพราะอะไรคะ ” หญิงสาวขมวดคิ้วเพราะจับความหมายในคำพูดนั้นได้ เธอรู้ว่าหากเป็นเรื่องที่ไม่ดี รหัทจะกันเธอให้ออกห่าง “ พี่ระคิดไม่ดีกับตัดทยาจริงๆหรือคะ ”

ไม่มีคำตอบ เขาเงยไปครู่ใหญ่จึงหันมาบอกเธอขรึมๆ

“ งานก็คืองาน และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นมันก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้ว พวกเขาควรจะได้รับคำตอบแทนบ้างไม่ใช่หรือ... ไปนอนเถอะ แล้วไม่ต้องถามอีกว่าพี่คิดยังไงกับผู้หญิงคนนั้น.....”